

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2975/23
23.8.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Зорице Ђаковић, председника већа, др Драгице Попеску и Иде Никитовић, чланова већа, у парници тужиоца “Raiffeisen banka” а.д. Београд, ул. Ђорђа Станојевића бр. 16, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из Новог Сада, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Славица Ђировић, адвокат из Мионице, ради дуга, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Мионици П 5/22 од 23.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 23.08.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене АА из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Мионици П 5/22 од 23.03.2023. године, у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Мионици П 5/22 од 23.03.2023. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 98.094,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом извршења.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мионици П 5/22 од 23.03.2023. године, ставом првим изреке одржано је на снази решење о извршењу Основног суда у Мионици И Ив бр. 172/21 од 20.09.2021. године, у делу у којем је тужена обавезана да исплати тужиоцу износ од 465.473,90 динара, са законском затезном каматом почев од 01.03.2021. године, па до коначне исплате, као и у делу наплате трошкова извршног поступка у износу од 22.394,00 динара. Ставом другим изреке укинута је решење о извршењу Основног суда у Мионици И Ив бр. 172/21 од 20.09.2021. године, у делу у којем је тужена обавезана да тужиоцу исплати износ преко износа до 465.473,90 динара, до траженог износа од 548.515,12 динара, са законском затезном каматом на тај износ,

почев од 01.03.2021. године, па до коначне исплате и у том делу је одбијен тужбени захтев. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 110.394,00 динара.

Благовременом жалбом тужена је побијала ову пресуду како из садржине жалбе произлази у ставу првом и трећем изреке из свих законом прописаних разлога.

Апелациони суд у Београду испитао је првостепену пресуду, у побијаном делу, у смислу члана 386 Закона о парничном поступку, нашавши да је жалба тужене делимично основана.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, нити друге повреде поступка које би биле од битног утицаја на њену правилност или законитост. Неосновано се жалбом тужене указује на битну повреду поступка из тачке 12. ове законске одредбе, јер је изрека побијане пресуде јасна и разумљива, као и разлози о битним чињеницама, па јој се законитост и правилност могу испитати.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку тужилац и тужена су закључили уговор о кредиту бр. ... дана 14.03.2012. године, којим је тужилац одобрио туженој кредит у износу до 798.096,99 динара, а тужена се обавезала да врати тај износ у року од 84 месеци, и да на износ кредита плаћа камату по променљивој каматној стопи која је утврђена у висини шестомесечног Белибор + 6,6% на годишњем нивоу. Укупан износ који корисник кредита треба да плати обрачунат на дан закључења уговора износи 1.440.549,44 динара. Према налазу и мишљењу судског вештака економско-финансијске струке утврђено је да укупна обавеза тужене са стањем на дан 21.03.2021. године, што је датум обухваћен тужбеним захтевом, износи 465.473,90 динара, с тим што доспела главница износи 456.581,99 динара, а камата за случај доцње износи 8.891,91 динар. Изјашњавајући се на рочишту за главну расправу поводом примедби тужене вештак је изјавио да је тужена вршила уплате средстава на свој текући рачун не назначавајући партију кредита за коју врши уплату, а банка је вршила распореду средстава један део на партију кредита, а један део на остале обавезе тужене. При томе вештак је објаснио да је он у налазу и мишљењу нашао да је тужена платила већи износ за партију кредита, него што је сама приложила уплатнице, јер му је достављено од банке промет по текућем рачуну и на основу тога је могао видети шта је уплаћено на партију кредита.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца делимично основана, па је применом одредби члана 1065 Закона о облигационим односима, одлучио као у ставу првом и другом изреке ожалбене пресуде.

По налажењу Апелационог суда у Београду, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенично стање, које се жалбеним наводима тужене не доводи у сумњу, а затим је правилно поступио када је делимично усвојио тужбени захтев тужиоца.

Наиме, одредбом члана 12. ЗОО, прописано је да су стране у заснивању облигационих односа и остварењу права и обавеза из тих односа, дужне да се придржавају начела савесности и поштења.

Одредбом члана 17. став 1. ЗОО, прописано је да су стране у облигационом односу, дужне да изврше своју обавезу и одговорне су за њено испуњење.

Одредбом члана 262. став 1. ЗОО, прописано је да је поверилац у облигационом односу овлашћен да од дужника захтева испуњење обавезе, а дужник је дужан испунити је савесно у свему како она гласи.

Одредбом члана 1065. ЗОО, прописано је да се уговором о кредиту банка обавезује да кориснику кредита стави на располагање одређени износ новчаних средстава, на одређено или неодређено време, за неку намену или без утврђене намене, а корисник се обавезује да банци плаћа уговорену камату и добијени износ новца врати у време и на начин како је утврђено уговором.

Одредбом члана 277. ЗОО, прописано је да дужник који задоцни са испуњењем новчане обавезе, поред главнице, дугује и затезну камату, по стопи утврђеној републичким законом.

У конкретном случају, оценом изведених доказа, утврђено је да су тужилац и тужени закључили уговор о кредиту дана 14.03.2012. године, којим је тужилац одобрио туженој кредит у износу од 798.096,99 динара, а тужена се обавезала да врати тај износ у року од 84 месеци, и да на износ кредита плаћа камату по променљивој каматној стопи која је утврђена у висини шестомесечног Белибор + 6,6% на годишњем нивоу. Тужена није измирила своје обавезе по основу кредита који је закључила са тужиоцем, те није вратила износ новца који је требало да врати у износу од 465.473,90 динара, како је то утврђено вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке. Стога је правилно првостепени суд закључио да је тужена у обавези да ове износе исплати тужиоцу, а по основу извршавања своје обавезе из уговора о кредиту.

Неосновани су наводи жалбе тужене у којима се износе примедбе на налаз и мишљење судског вештака економско-финансијске струке имајући у виду да се судски вештак у свему изјаснио о примедбама на рочишту одржаном дана 20.02.2023. године, након чега је пуномоћник тужене остао при предлогу да се вештачење поново изведе али у просторијама тужиоца и да се достави документација коју је вештак користио приликом израде налаза а коју је прибавио сам од стране тужиоца и да се ова документација прибави а мисли се на промет са текућег рачуна тужене и тужиоца. По оцени овога суда првостепени суд је правилно одбио овакав предлог тужиоца, имајући у виду да би усвајањем оваквог предлога било нарушено начело ефикасности поступка, да би дошло до неоправданог одуговлачења поступка а посебно имајући у виду изјашњење вештака на истом рочишту, да није било потребе да се заказује вештачење у просторијама банке јер је целокупна документација била предата уз списе предмета и од стране тужене у виду уплатница које су предате, а ако постоји још нека уплата за овај кредит навео је да спреман да измени свој налаз и мишљење ако му се та

уплатница достави.

Како се ни осталим наводима жалбе тужене не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде применом члана 390 ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Међутим, оцењујући наводе жалбе тужене у односу на решење о трошковима парничног поступка из става трећег изреке ожалбене пресуде овај суд је нашао да су исти основани.

Наиме, ожалбеним решењем тужена је обавезана да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу који је тужилац имао за одговор на приговор као и на заступање на пет одржаних рочишта од стране пуномоћника из реда адвоката, које трошкове је увећао за износ ПДВ-а од 20%, као и на име судске таксе на одлуку.

Одредбом чл. 150 ЗПП-а прописано је да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Надаље, Апелациони суд налази да у конкретној правној ствари пуномоћнику тужиоца не припада увећање трошкова за износ ПДВ, у смислу одредбе члана 13 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и члана 150. Закона о парничном поступку, јер пуномоћник тужиоца суду није доставио рачун за извршене адвокатске услуге.

Наводима жалбе тужене којима оспорава правилност побијаног решења и указује да је пуномоћнику тужиоца не припада право на порез на додату вредност на извршени обрачун награде и трошкова, заправо доводи се у сумњу правилност ожалбеног решења о трошковима парничног поступка. Наиме, сходно члану 13. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС” број 121/12), адвокат који је обвезник пореза на додату вредност има право додати припадајући порез на додату вредност на извршени обрачун награде и трошкова. Према члану 16. тачка 1. и 2. Закона о порезу на додату вредност, пореска обавеза настаје даном када се најраније изврши једна од следећих радњи: промет добара и услуга; наплата, односно плаћање ако је накнада или део накнаде наплаћен, односно плаћен у новцу пре промета добара и услуга. Услуга се сматра пруженом, у смислу члана 15. наведеног Закона, даном када је завршено појединачно пружање услуге, престао правни основ пружања услуге – у случају пружања временски ограничених или неограничених услуга. Изузетно од става 1. тачка 2. овог члана, ако се за пружање услуга издају периодични рачуни, промет услуга сматра се извршеним последњег дана периода за који се издаје рачун. Делимична услуга сматра се извршеном у време када је окончано пружање тог дела услуге. Делимична услуга из става 3. овог члана постоји ако је за одређене делове економски дељиве услуге посебно уговорена накнада. У члану 42. Закона је прописано које податке рачун нарочито садржи. Правилником о одређивању случајева у којима нема обавезе издавања рачуна и о рачунима код којих се могу изоставити поједини подаци (“Службени гласни РС” број 123/12) у члану 22. је прописано да обвезник ПДВ који, на основу закључених уговора, сукцесивно врши

испоруку добара и услуга, може да изда један рачун за више појединачних испорука добара или услуга једном лицу, под условом да у својој евиденцији обезбеди податке од значаја за обрачунавање и плаћање ПДВ (датум промета добара или услуга, врста и количина испоручених добара или врста и обим услуга, износ основице, пореска стопа која се примењује, износ ПДВ и напомена о пореском ослобођењу). Обвезник ПДВ из става 1. овог члана за којег је порески период календарски месец, дужан је да изда рачун из става 1. овог члана најмање једном у пореском периоду и то најкасније последњег дана пореског периода за испоруку добара и услуга извршених у том пореском периоду. У одсуству доказа да је тужиоцу издат рачун о пруженим услугама са свим елементима рачуна прописаним Законом о порезу на додату вредност, тужиоцу не припада право на накнаду увећаних трошкова (20% по основу ПДВ-а).

Имајући у виду наведено, Апелациони суд у Београду је преиначио побијано решење и донео одлуку као у изреци ове пресуде и обавезао тужену да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 98.094,00 динара и то на име заступања од стране пуномоћника адвоката на пет одржаних рочишта по 10.500,00 динара, за састав одговора на приговор 9.000,00 динара, за трошкове вештачења 25.000,00 динара и за таксу на одлуку у износу до 11.594,00 динара, све у складу са важећом АТ и ТТ у време пресуђења па је применом члана 401 тачка 3 ЗПП преиначио побијано решење о трошковима поступка и одлучио као у ставу другом изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Зорица Ђаковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић